

vosti poslední vůle (rozh. čís. 12322 sb. n. s.). Jde-li proto o ústní závěť, zřízenou v náležitě formě co do pravosti, bylo podle § 126 nesp. říz. dovolacímu rekursu vyhověti a uznati tak, jak se stalo.

Čís. 13023.

Ustanovení § 1 zákona ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933, platí i pro dražbu první, i pro dražbu opětnou, zůstala-li první dražba (provedená za účinnosti zákona čís. 1/1933) bezvyslednou nebo nesplnil-li vydražitel dražební podmínky.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, R I 1092/33.)

Nemovitost, o niž tu jde, byla exekučně vydražena dne 7. března 1933. Návrhu, by byla povolena opětná dražba nemovitosti, soud první stolice usnesením ze dne 23. srpna 1933 vyhověl a stanovil nejnižší podání dvěma třetinami odhadní ceny. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že stanovil nejnižší podání polovinou odhadní ceny. **D ů v o d y:** Podle § 154, třetí odstavec, ex. ř. jest opětne dražbě položiti za základ dražební podmínky ustanovené pro první dražbu s tou úchytkou, že nejmenší podání (§ 151 ex. ř.) při opětne dražbě činí vždy polovici odhadní ceny nemovitosti a jejího příslušenství. Zákon ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933, vstupuje jen na místo § 151 ex. ř., nevztahuje se tudíž na § 154 ex. ř., jenž jest velícího rázu a zákonem čís. 1/1933 nebyl dotčen. Proti zasažení tohoto předpisu řečeným zákonem mluví i podstata opětne dražby, jež není již exekučním úkonem proti dlužníku, což plyne mimo jiné i z toho, že opětnou dražbu může navrhnouti i dlužník, dále každý knihovní věřitel a veřejné orgány uvedené v § 172 čís. 1 ex. ř., kdežto exekuční úkon může býti navržen jen vymáhajícím věřitelem. Opětne dražba jest ovšem jen pokračováním dražby, zahájené proti dlužníku, povolením opětne dražby jest odstraněn příklep a exekuce se vrací do stavu, v němž byla před prvním dražebním rokem. Leč stav věci byl přivoděn nesplněním dražebních podmínek vydražitelem, obmeškaly vydražitel ručí za schodek při nejvyšším podání a za náklady opětne dražby, jakož i za ostatní škody z jeho obmeškání. Není proto důvodu, by při opětne dražbě bylo použito ustanovení zákona čís. 1/1933, jež poskytuje ochranu jen dlužníku.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jelikož dražba nemovitosti, o kterouž jde, byla vykonána dne 7. března 1933, tedy po účinnosti zákona ze dne 21. prosince 1932 čís. 1 z r. 1933 sb. z. a n., platí jeho ustanovení i pro toto exekuční řízení (§ 9 cit. zák.). Podle druhého odstavce § 1 zák. čís. 1/1933 nemohou nemovitě věci všeho druhu býti v exekuci v žádném případě zcizeny za cenu nižší než za dvě třetiny odhadní ceny. Již z doslovu zákona (arg. »v žádném případě«) je patrné, že tu nejde o pouhou novelisaci § 151 ex. ř.,

nýbrž o všeobecnou normu platnou ve všech případech, v nichž v exekčním řízení dojde ke zcizení nemovitosti. Dotčeným ustanovením byl tedy změněn i předpis § 154 ex. ř. ustanovující, že při opětné dražbě nejmenší podání vždy činí polovici odhadní ceny nemovitosti a jejího příslušenství, a platí nyní i pro opětné dražby zásada, že nejnižší podání musí dosáhnouti aspoň dvě třetiny odhadní ceny. Správnost toho názoru vyplývá zřejmě i z důvodové zprávy k vládnímu návrhu (posl. sněm. tisk. 2081 z roku 1932), kde se praví (str. 5): »Ustanovení o nejnižším podání platiti mají samozřejmě jak pro dražbu první, tak i pro dražbu opětnou, zůstala-li první dražba bezvýslednou nebo nesplnil-li vydražitel dražebních podmínek.«

Čís. 13024.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Zaměstnavatelovo právo žádati, by mu zaměstnanec vydal bezprávně přijatou provisi neb odměnu (§ 13 zák. o obch. pom.), nezávisí na průkazu, že zaměstnanec za přijatou provisi neb odměnu vykonal také činnost pro třetí osobu, od níž provisi neb odměnu obdržel. Záleží jen na tom, že odměna nebo provise, již zaměstnanec přijal od toho, s kým uzavřel nebo sprostředkoval obchod pro zaměstnavatele, byla přijata bezprávně.

Zaměstnavateli přísluší právo stanovené v § 13, druhý odstavec, zák. o obch. pom. nejen tehdy, byla-li mu způsobena skutečná škoda. Zaměstnavatel má vždy proti zaměstnanci nárok na vydání provise zaměstnancem bezprávně přijaté, ale nárok na náhradu škody by mohl vedle toho uplatňovati jen potud, pokud jeho škoda převyšuje provisi (odměnu) bezprávně přijatou.

Vzájemnou pohledávku zaměstnavatelovu na vydání provisi lze započítati na pohledávku zaměstnancovu na zaplacení služebních požitků.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, Rv I 1719/31.)

Žalobce byl ve službách žalované firmy jako ředitel továrny. Byv propuštěn, domáhal se na žalované zaplacení služebních požitků celkem 26.022 Kč. Žalovaná namítla proti žalobnímu nároku vzájemnou pohledávku 50.000 Kč, ježto žalobce přijal neoprávněně provise. Proce sní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Odvolatel namítá, že započtení na pohledávku ze služebních příjmů jest nepřípustné alespoň co do části nepodrobené exekuci. Než nejde tu o zakázanou exekuci podle zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n., a vůbec o exekuci, nýbrž naopak o započtení na zažalovanou pohledávku, což není zakázáno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, ale doplnil výrok rozsudku prvního soudu takto: Žalobci přísluší proti žalované firmě pohledávka jen v částce 4.540 Kč s 5% úroky od 16. prosince 1930. Žalované firmě přísluší však proti žalobci až do výše této jeho pohledávky k započtení namítaná vzájemná pohledávka 50.000 Kč, čímž jest pohledávka příslušející žalobci úplně vyrovnána.